

Martin Widmark

Från himmelens topp till havets botten

Lindskog & Förlag
www.lindskogforlag.se
Stockholm 2006

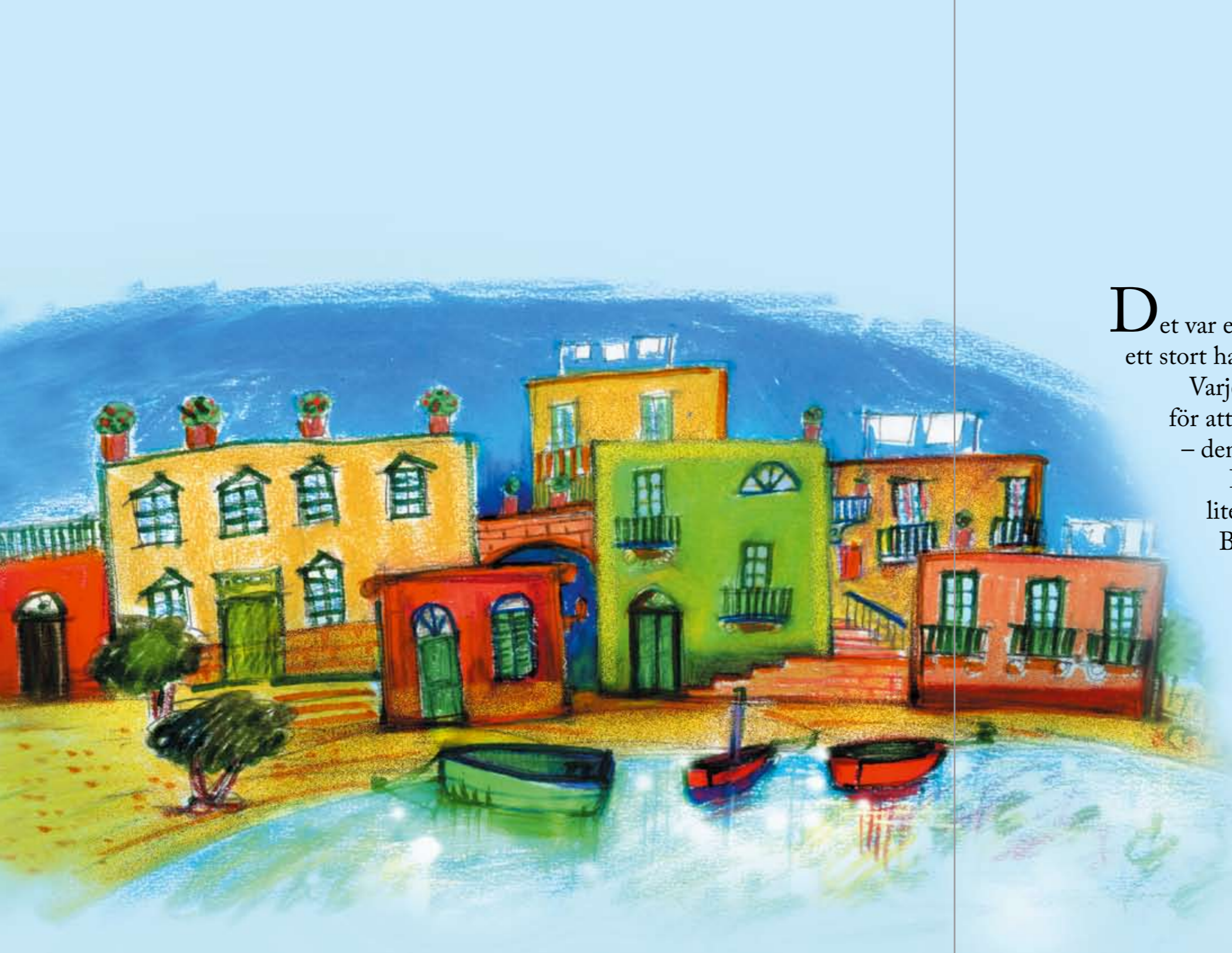
© Text: Martin Widmark
© Bild: Pietro Galeoto
Grafisk form: Lennart Lindskog

Första upplagan, första tryckningen
Tryckt i Danmark 2006

ISBN 91-85311-07-3

Illustrationer av Pietro Galeoto

Lindskog & Förlag

Det var en gång en fiskargubbe som bodde i en liten by vid ett stort hav. Där levde han i sitt hus, alldeles ensam.

Varje dag gav sig fiskargubben ut med sin båt på havet för att fiska. Och det gjorde han även den här dagen – den här alldeles speciella dagen.

I toppen av masten på fiskargubbens båt satt en liten fågel. Det var en koltrast som hette Bris. När Bris var en liten fågelunge hade han ramlat ur sitt bo och brutit sin ena vinge. Fiskargubben hade hittat honom på marken under ett träd.

– Stackars lilla fågel, sa gubben, och tog upp Bris. Du kommer aldrig att kunna flyga mer. Jag ska ta hand om dig

– Tack! sa Bris, och gjorde det bekvämt för sig i fiskargubbens stora, varma händer.

I det blågröna havet simmade Bränning. Hon var en delfin, och älskade att leka bland sjögräset, att simma upp och ner i det klara vattnet och att tumla runt bland strömmarna. Ja, det skulle kunna ha varit ett fantastiskt liv – om det inte hade varit för den stora, elaka hajen.

Längst ner i det mörka, kalla vattnet bodde hajen. Han var nästan blind efter alla år nere i djupet. Ibland när han var riktigt hungrig kom han upp till ytan. Då for han som skjuten ur en kanon, och bet och tuggade på allt som kom i hans väg.

Bränning tittade ängsligt ner i djupet för att se om hajen var där. Men så hörde hon ett ljud som hon så väl kände igen. Det var dunket från fiskargubbens båt. Hon simmade glatt för att möta honom.

Uppe i masten satt Bris och sjöng. Från sin plats kunde han se långt ut över havet.

– Det ser ut att bli en vacker dag, sa fiskargubben.

Då hoppade Bränning upp ur vattnet bredvid båten.

– God morgon! ropade hon, och landade med ett plask i vattnet igen.

Fiskargubben styrde sin båt och Bränning lekte i svallvågorna. Till ljudet från motorns dunkade lät gubben tankarna vandra. Som så många gånger förut tänkte han på berättelsen han hade fått höra som barn. Berättelsen om den elaka häxan Tramontana, och hur hon hade tillfångatagit alla djinner på jorden.

– Berätta! ropade Bris.

Han visste mycket väl vad fiskargubben satt och tänkte på.

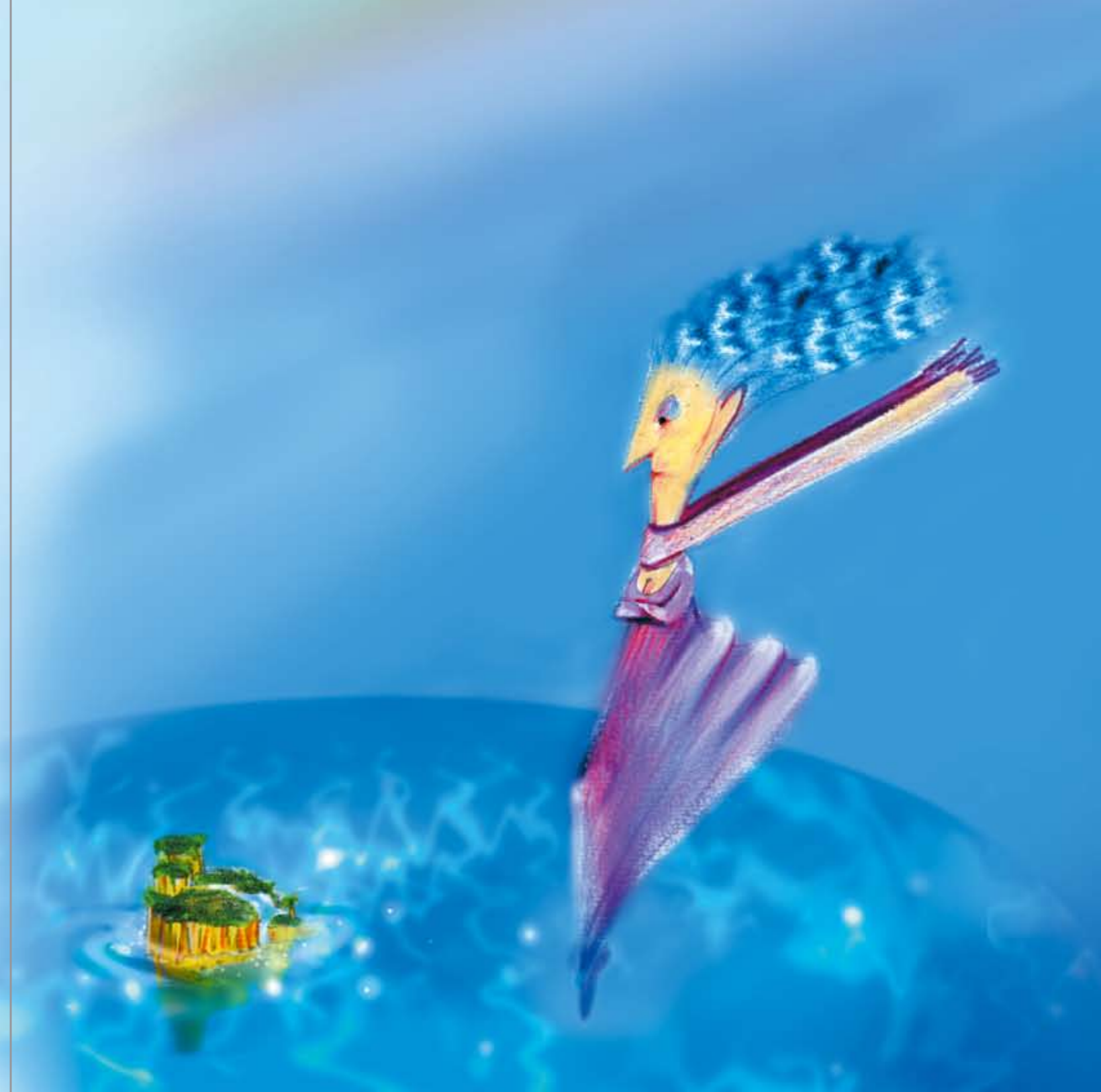
– I alltings början, sa fiskargubben, fanns det bara vatten på jorden. Inget land, inget gräs och inga blommor, bara ett stort mörkt vatten. Men så en dag sköt en klippa upp ur havet, och den första ön hade skapats.

– Och då kom den elaka häxan Tramontana flygande, sa Bris.

Fiskargubben nickade och fortsatte att berätta:

– Och när hon fick se klipporna på ön fattade hon sitt beslut. Där skulle hon bygga ett slott och ställa till med en stor fest. En ståtlig borg i sten med två höga torn byggde hon.

När allt var klart bjöd Tramontana in alla jordens djinner till sitt slott. De kom flygande från söder och norr, från öster och väster. Alla ville de vara med på Tramontanas fest.

Men när djinnerna var samlade i den stora festsalen läste Tramontana slottets port med två nycklar. Den första nyckeln kastade hon så högt upp i luften att den inte kom ner igen. Den andra kastade hon i havet där den sjönk så djupt att ingen har sett den sedan dess.

– INTE FÖRRÄN NÅGON KAN NÅ FRÅN HIMMELENS TOPP OCH TILL HAVETS BOTTEN KOMMER NI ATT SLIPPA UT HÄRIFRÅN! skrek Tramontana och flög sin väg.

– Och den som befriar de instängda djinnerna kommer att bli rikligt belönad, sa Bris.

– Ja, så berättas det, fortsatte fiskargubben. Tre önskningar får den som släpper djinnerna fria.

– Jag tror att det blåser upp till storm, sa Bränning oroligt från båtens sida.

Fiskargubben vände sig om och såg hur mörka moln tornade upp sig vid horisonten. Snart var himmelen svart, och fräsande blixtar skar genom luften. Regnet piskade och vinden ven.

– Vi måste söka skydd! skrek Bris.